

De Llibres a Cantoni

Publicat per Membre inactiu el 30/09/2016 - 15:39 | Última modificació: 07/10/2016 - 11:45

DEBAT 16

Per començar, us situo: Cantonigròs (Cantoni per als que en som) no és un municipi, sinó un poble dels quatre que conformen el municipi de l'Esquirol. Està situat en una carena, al Collsacabra o Cabrerès, vora els mil metres d'altitud, i compta amb poc més de tres-cents habitants. És un lloc clàssic d'estiueig, però, molt especialment, de segones residències de cap de setmana durant tot l'any. De fet, el poble és tan petit que, els que hi viuen, moltes vegades passen la setmana treballant en algun altre poble o ciutat.

Us explico tot això perquè entengueu que, a Cantoni, per assegurar l'èxit rotund d'una activitat, s'ha de dur a terme en dissabte. I aquesta és la raó per la qual ens vam plantejar fer-ho així amb el club de lectura, pel febrer del 2012, l'Elisenda Brau (l'altra persona que s'ocupa amb mi del club) i jo. Vol dir això que aquest febrer, el del 2017, farem cinc anys, i ho celebrarem bufant espelmes. Perquè hi ha poques coses que durin en el temps amb la mateixa il·lusió que el primer dia. I el Club de Lectura Cantoni (es diu així) n'és una.

Hi ha clubs de lectura en què la gent es compra els llibres cada mes. Sobretot els clubs de les llibreries. Però nosaltres buscàvem una solució més a l'abast de tothom... i la teníem ben a prop: el bibliobús Guillerries (ara, el Puigdon), aquella meravellosa capsa màgica carregada de lletres que un cop al mes passa per Cantoni i fa les delícies dels amants de la lectura del poble i de les cases de pagès. Aprofito per dir que el bibliobús és el descobriment del segle per a aquests indrets perduts a la muntanya. És esperat i desitjat, tant com abans ho era el camió/botiga ambulant que passava per tots els pobles. Però si el comerciant de llavors cobria les necessitats físiques d'aquests petits nuclis, el camió carregat de llibres nodreix les ànimes dels seus habitants.

Va ser parlar-ne amb la bibliotecària del bibliobús de llavors, per sentir un "sí" com una catedral, i tan ràpid que ni ens vam adonar que tot estava ja en marxa. Més tard, les altres bibliotecàries que la van succeir, ens han tractat en tot moment com si fóssim el seu tresor més preuat. Ens han tingut els llibres a punt sempre, ens han integrat als clubs de la comarca, ens han proposat activitats, ens han anunciat pertot arreu i ho han mogut tot perquè això tirés endavant. Quan ens hi vam posar, no vam tenir problemes per trobar un espai físic perquè ens van ploure els oferiments. I bé, ens vam quedar amb la biblioteca del restaurant Ca l'Ignasi (preciosa, per cert, feu que us l'ensenyin si hi aneu!), i amb la caseta del Festival de Cantonigròs, un espai amb sala de reunions i calefacció, que ens va d'allò més bé. A banda d'aquestes col·laboracions inestimables, l'Ajuntament de l'Esquirol també ens dona un cop de mà de seguida que el necessitem.

Vam organitzar-ho per llegir un llibre cada mes, d'octubre a juny (el primer any, de febrer a juny), deixant un espai de dos mesos per Nadal. I l'últim dia de la temporada és el dia que intentem convidar un autor per acabar de manera ben sonada, gràcies al patrocini de la Institució de les Lletres Catalanes.

Com us deia, el club va començar pel febrer del 2012. Era un dissabte gelat i pensàvem que no hi hauria ningú. Doncs bé, era ple. Hi havia una vintena de persones. D'ençà d'aleshores, hem oscil·lat entre les deu o dotze i les vinc-i-cinc. El més habitual és que siguem quinze o setze. Com a escriptora, conec molts clubs de lectura i, per tant, sé que en un poble tan petit, aquest nombre de lectors és un miracle. És clar que hi ha gent que ara marxa i ara torna, i també tenim persones de fora de Cantoni (sobretot de l'Esquirol) que s'hi han apuntat i que són

assídues. Però és que d'això es tracta: de participar-hi quan ens ve de gust (malgrat que a gairebé tothom li ve de gust sempre!). Amb l'única cosa que som estrictes, òbviament, és amb la devolució dels llibres prestats.

Al club hi ha gent gran i gent jove. Persones que viuen al poble o en cases de pagès i que jo no hagués dit mai que llegissin tant. Amb ells, amb tots, ens asseiem i parlem, comentem el llibre que toca llegir (sobre un llistat que alterna catalans amb universals; clàssics amb contemporanis). Plantegem preguntes, interrogants, dubtes. Ho relacionem amb les coses que ens passen, amb el que ens envolta. Sobretot llegim novel·la. I intentem que la novel·la agradi. No plou mai al gust de tothom, però el primer objectiu del club, el que encara mantenim, és que la nostra gent s'ho passi bé llegint. No busquem l'elit de la crítica literària sinó que es pugui comentar allò que s'ha llegit en solitari durant tants vespres a la vora del foc. Només això. Però, ep, sovint tenim sorpreses: qui ho ha dit que darrere d'un pagès o d'una botiguera no s'hi amaga un filòsof, un expert en literatura, en història, en dret...? Us en faríeu creus!

Els enfrontaments que hi pugui haver al poble, es queden a la porta, amb els abrics. A l'hora d'opinar, els bàndols són els dels que pensen de la mateixa manera sobre el que volia dir o deixar de dir un autor, o sobre com ens n'ha afectat una escena concreta. I us he de dir que, normalment, tot plegat s'acaba en rialles. Ens fem un tip de riure per culpa d'un fragment del text, d'una intenció o de la intervenció d'alguna persona, perquè entre els membres del club, n'hi ha que s'han revelat com autèntics desvetlladors d'allò que cura tots els mals, que és el riure. El nostre guiatge simplement ajuda a centrar una conversa que, de vegades, es desvia, com passa quan xerres amb amics i t'hi trobes bé i acabes parlant de qui sap què. I, això sí, ho enllestim en una hora. No més. De les bones vetllades, n'ha de quedar el desig de voler continuar.

És d'agrair que el bibliobús vagi poble per poble, i no municipi per municipi. Si anés només per municipis, segur que no passaria de l'Esquirol i a nosaltres ens caldria agafar el cotxe i conduir un quart d'hora per anar-lo a trobar, com ens passa amb la farmàcia i amb l'Ajuntament. I, en canvi, els llibres ens vénen a buscar, que és com ha de ser: van cap a les persones i no cap a les institucions. Gràcies. Posats a demanar, si, com en el cas del bibliobús, també es trobés el sistema d'ensenyar música a domicili, seria un gran pas endavant. Perquè, de moment, per ser músic, o s'és un heroi o no es pot ser de poble petit. Com abans passava amb els llibres.

Etiquetes: lectura

Etiquetes: biblioteques

Etiquetes: L'Esquirol

Etiquetes: Xarxa de Biblioteques Municipals

Etiquetes: polítiques públiques

Etiquetes: petits municipis

Etiquetes: medi rural

- [1]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2016/de-llibres-cantoni>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/node/6697>